

A Pécsi ítélőtábla, mint másodfokú bíróság
Bf.I.76/2016/6. szám

A Pécsi Ítélőtábla Pécsett, a 2016. évi január hó 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlottellen** indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.283/2015/18/I. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2015. évi szeptember hó 22. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 5.000 (ötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék 15.B.283/2015/18/I. számú a 2015. évi szeptember hó 22. napján kelt ítéletével I.rendű vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntetében mondta ki bűnösnek, ezért 4 év 6 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség részbeni megtérítésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a cselekmény minősítésére vonatkozó jogi indokolás megváltoztatása mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

Az ügyészi indítvány alapos, míg a vádlott és védőjének enyhítésre irányuló fellebbezését nem látta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, valamint indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki.

Sértett 1996-ban született, a cselekmény elkövetésének időpontjában 18 éves volt.

A fenti kiegészítéssel a tényállás mentessé vált a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, így az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a vádlott védekezésével szemben helyesen a sértettnek az orvosszakértői véleménnyel is alátámasztott terhelő vallomása alapján állapította meg. A nyomozás során, illetve az elsőfokú bíróság előtt a vádlott és a sértett több ízben egymásnak is ellentmondó vallomásokat tettek a sérülés keletkezési mechanizmusára nézve. Az elsőfokú bíróság helyesen a sértettnek azt a vallomását fogadta el, amelyet az orvosszakértői vélemény alátámasztott. Az ily módon megállapított tényállást a másodfokú eljárásban sem a vád, sem a védelem nem támadta.

A megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét is az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

Nem értett egyet azonban a másodfokú bíróság a cselekmény minősítéséhez fűzött jogi indokolással.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott legalább közepes erővel szúrta hasba a sértettet. A kés a hasüregbe hatolt, a májat durván nem sértette, azon folytonosság megszakadást nem okozott, a máj alapszövete nem sérült. Ezzel együtt a hasüreget megnyitó sérülés közvetett életveszélyt okozott, melyet a szakszerű orvosi ellátás hárított el. Az orvosi ellátás hiányában, vagy annak késedelme esetén fennállt a reális lehetősége annak, hogy a sértett halála bekövetkezzen.

A megtámadott testrészre, a sérülés okozásának erejére, a használt eszközre figyelemmel a vádlott tudatának át kellett fognia azt, hogy sértett 1a szúrásba belehalhat. Erre figyelemmel a vádlott szándéka nem csupán testi sértés okozására irányult, eshetőlegesen a sértett halálára is kiterjedt. Cselekménye tehát a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntette kísérletének megállapítására alkalmas. Hasonló jogi álláspontot fogalmazznak meg a BH.2003.175. és BH.1997.108. szám alatt közzétett eseti döntések.

A tényállás tartalmazza azt is, hogy a vádlott értesítette a mentőszolgálatot, illetve kezdetleges módon ellátta a sértett sérülését is. A Btk.10.§ (4) bekezdés b) pontja szerint nem büntethető kísérlet miatt, aki az eredmény bekövetkezését önként elhárítja. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint ilyenek kell tekinteni a tényállásban írt magatartást, a seb elsődleges ellátását és mentők értesítését, melyek együttesen eredményezték, hogy a sértett gyorsan és olyan állapotban került kórházba, hogy a szakszerű orvosi ellátás megmenthesse az életét, elhárítsa az életveszélyt. Ezért emberölés büntettének kísérlete miatt nem büntethető. A Btk.10.§ (5) bekezdése szerint ha a (4) bekezdésben meghatározott esetben a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntethető. A vádlott cselekménye megvalósította a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettét.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés – eltérő indokok alapján – helyes.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A büntetés kiszabásánál nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy korábban a vádlottat a Kaposvári Törvényszék, illetve a Pécsi Ítéltábla hasonló jellegű bűncselekmény elkövetése miatt felfüggesztett szabadságvesztés-büntetésre ítélte. A vádlott

korábbi büntetése a kellő visszatartó erőt nem érte el, a vádlottismételten súlyos, személy elleni erőszakos bűncselekményt követett el, ezért indokolt vele szemben a középértéket el nem érő szabadságvesztés-büntetés alkalmazása. Így a börtönbüntetés enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget.

A fentiek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján határozott a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött idő továbbmenő beszámításáról.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2016. január 19.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.283/2015/18/I. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.76/2015/6. számú határozatával a 2016. évi január hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke